

1223 – 23. desember

Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag. Luk 2: 14.

Den natten Jesus ble født i Betlehem kom det en engel til hyrdene ute på markene og forkynte for dem: «I dag er det født dere en Frelser i Davids by». Og straks var det en himmelsk hærskare sammen med engelen, som lovpriste Gud og sa: Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag!

Slik synger altså den himmelske hærskaren. Hva så med oss, vi som er den menneskeslekten som denne herlige nyheten gjelder? Burde ikke da vi mye mer fryde oss og synge til Herrens pris?

Alt omkring dette budskapet er jo særdeles kjært og den største glede for alle Guds barn. Her blir Den Evige Gud et menneskebarn. Skaperen selv ligger her i stall og krybbe, og gir seg helt til oss.

Dette er jo i seg selv så stort og herlig at den som virkelig kunne tro dette guddommelige under av nåde og kjærlighet, skulle vel knapt kunne leve lenger med så stor en glede. Ville vel stadig, i en uendelig fryd og glede rope et evig og uopphørlig: «Ære være Gud i det høyeste!»

Ingen på denne jord vil vel noen gang kunne tro dette, og fatte det fullt ut. Men Guds barn har i dette, og i alt Kristus har gjort til vår frelse, så stor en glede som intet annet i hele verden kan gi dem. En glede som aldri noen andre enn de sanne troende noen gang har hatt.

Og akkurat det gjør at dette budskapet også er noe du kan ha stor nytte av når du virkelig trenger å prøve hvor oppriktig og ekte din kristendom egentlig er. For en sann julens glede, på samme måte som all virkelig glede over Kristus og i Kristus, vil alltid kjennetegne en sann kristen.

Det finnes mange former for glede. Julen og rammen rundt den gjør mange mennesker opprømt og høytidsstemt. Mangt og mye er årsak til det. Men å være så glad over selve Frelseren og hans fødsel, at de begynner å elske, lovprise og tale om ham – som en jo gjør når en er virkelig glad for noe, –. Det kan de samme menneskene ikke en halv time.

Og mange går ennå lenger. De kan være svært kristelige, alvorlige, nidkjære, aktive i kristent arbeide. De tenker og taler klokt i åndelige spørsmål. De ber, kjemper og gjør mange gode gjerninger for å bli frelst. Men av hjertet virkelig glede seg over Frelseren, tale med glede om ham, bekjenne og lovprise hans fullbrakte verk, –. Det gjør de ikke et øyeblikk.

Og hva beviser dette? Ja hva annet kan dette bevise enn at Kristus fremdeles ikke er blitt hjertets trøst og skatt for disse menneskene. At de ennå ikke virkelig tror på ham. At de ikke har fått Ånden, som gir liv.

De lever da enten i en innvortes kjødelig visshet midt i all sin kristelighet, som fariseerne. For da betyr ikke Kristus så mye for dem at hjertet kan bli virkelig glad. Feilen kan også være at de er bundet av hemmelige skjødesynder de ikke vil slippe. Eller de strever med å bygge opp sin egen rettferdighet, som jødene, i all sin vantro.

Skriften kan ikke gjøres ugyldig, og den sier: «Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred..», «Guds rike er rettferdighet og fred og glede i Den Hellige Ånd». Der det da aldri er skapt noen fred og glede i Den Hellige Ånd, der er ennå aldri Åndens liv eller Guds rike kommet inn.

Og Skriften sier videre: «Jeg tror, derfor taler jeg», «der skatten deres er, der vil også hjertet deres være», «det hjertet flyter over av, det taler munnen».

Følgen av dette er jo at den som ikke vil tale om Kristus, men heller taler om andre ting som nok kan være viktige, er selvsagt mer opptatt av alt dette andre. Har større glede og trøst i dette enn i Kristus. Og da kan nok Kristus være det forstanden og bekjennelsen – men ikke det hjertet – bygger sin tro på.

Følgen av dette er jo at så lenge du aldri er blitt så trøstet og glad i Kristus at du gjerne vil tale om ham, lovprise og bekjenne ham, så har du heller ikke ennå den rette troen. Da er du enten en trelldom under synden, du føler deg trygg og sover. Eller du lever i trelldom under loven, i et åpenbart eller finere strev med å bygge opp din egen rettferdighet.

Åndens vitnesbyrd om denne tilstanden er alltid den samme som vi hører i de frigjorte israelittenes bekjennelse om sitt babyloniske fangenskap: «Ved elvene i Babylon, der satt vi og gråt når vi kom Sion i hu. På vidjene der hang vi harpene fra oss, for der krevde våre fangevoktere sanger av oss. De som plaget oss krevde at vi skulle være glade: Syng for oss av Sions sanger! Hvordan skulle vi kunne synge Herrens sang på fremmed jord?»

Og slik er det. Å forsøke å få et ugjenfødt menneske, som ennå er fremmed for Gud og bundet i sin ånd, til å prestere en åndelig glede, er like nytteløst som å forsøke å få is og snø til å brenne.

Synge og tale med munnen kan de nok. Men virkelig glede seg kan de ikke. For det må komme fra hjertet. Det kan en ikke tvinge seg til. Og det å glede seg i Frelseren og spontant lovprise hans fullbrakte verk, det er en Åndens frukt, en Guds ufortjente gave.

På Sions berg synges en sang om Lammet som er slaktet. «Og ingen kunne lære den sangen» – uten de utvalgte. På samme måte kan ingen ha en rett julens glede uten de troende.

Dette er svært godt å prøve oss selv på. Det viser oss hva som egentlig er nødvendig for å få en sann julens glede: Vi må ha lært hva synd virkelig er, og ha funnet forløsning fra synden i Kristus. Det som er nødvendig er med andre ord omvendelse og tro.